

МАТЕМАТИКА НИЈЕ БАУК

Први септембар је, 2003. година. Ученик сам гимназије. Са радошћу и страхом дошла сам у школу. Око мене је све непознато. Нова школа, другови и другарице, нови професори, а ја сама, само са жељом да стекнем нова знања са којима ћу у живот.

У тренутку када је требало да се одлучим где ћу даље после основне школе, ниједног тренутка нисам била у дилеми коју школу да упишем. Често сам од старијих који су некад били гимназијалци, слушала приче о незаборавним тренуцима које су провели у гимназији и све сам то некако идеализовала, па сам се брзо и лако без дилеме одлучила за Гимназију Приштина.

Због свега што се издешавало на овим нашим просторима, приштинска Гимназија, са тако дугом традицијом, измештена је 1999. године у Лапље Село, где је наставила рад. Услови за рад су били више него оскудни. Тешко је било и професорима и ђацима. Међутим, професори су се несебично залагали, а и ми ђаци смо се максимално трудили и настава се несметано одвијала. Сваке године излазила је по једна генерација одличних матураната.

У току школовања схватила сам да сам изабрала праву школу за стицање знања. У школи се заиста стиче знање из скоро свих области, како из природних, тако и из друштвених наука. Пошто сам волела ову школу, није ми било тешко да учим. Дивила сам се својим професорима што су се свесрдно трудили да пренесу знање на нас. Времена је било за озбиљан рад, али и за ваннаставна дружења и разне договорштине, које су ми остале у трајно у сећању. И данас се понекад у мислима вратим у то дивно и безбрижно време.

Године су пролазиле. Прва, друга, трећа...и већ сам била матурант Гимназије. То је за мене било нешто лепо, узвишено. Била сам стварно задовољна. Звучи мало нескромно, у Гимназији сам била одличан ђак. Тако сам и матурски испит завршила са најбољим оценама.

Још док сам била ученик Гимназије желела сам да и ја једног дана будем професор у њој. Из жеље да се запослим у школи у коју сам ишла изродила се идеја да упишем математику. Као што сам била добар ђак, била сам и добар студент. Уз много рада, одрицања и много непреспаваних ноћи успешно сам завршила факултет. Посао сам потражила баш у гимназији коју сам не тако давно завршила. Наравно, посао сам добила и пријатно је осећање да сам постала део тог колектива и те просветне породице.

Поново је први септембар. Сада 2012. године. Поново сам у Гимназији, али сада у новој улози. На почетку осећам благу нервозу, а и понос што сам опет ту. Данима сам размишљала о томе како ћу одржати први час у школи коју сам не тако давно похађала.

И када је дошао тај дан, није се догодило ништа од онога што сам ја замишљала. Све је протекло спонтано. Нервоза је сама по себи нестала и ја сам схватила да је то у суштини врло леп и занимљив позив.

Често сам упоређивала себе као ученицу и сада као професорку. У почетку ми се учинило да је разлика велика и де се просто не може упоредити. Свесна сам да сам сада са ове стране катедре и да су очи ученика упрте у мене и само чекају прилику да подвале неискусној професорки.

За кратко, време колико сам предавач, мислим да сам успела да успоставим неку равнотежу између доброг предавача младог професора. Трудим се да успоставим коректан однос професор – ученик, трудим се да нађем најлакши пут како да моји ђаци савладају градиво. Знам све мале ђачке подвале, ђачке несташлуке. Препознајем и добре, вредне ђачке, жељне знања. Помогла сам мојим ђацима да схвате да математика није баук. Осећам да су разумели моју тежњу да буду добри математичари. Данас, када са лакоћом решавају сложене математичке проблеме, лепо је видети осмех задовољства на њиховом лицу после успешно решених задатака.

Истовремено с поносом истичем да сам део једног доброг колектива, у коме се озбиљно ради, где постоји поштовање и уважавање међу колегама и где се на посао иде са радошћу и са сазнањем да ће то што радимо неке сутра користити и да ће неки наши колико сутра постати професори, лекари, инжењери, корисни чланови друштва.